

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W latach 2007 – 2015 S. Z. i J. L. żyli w nieformalnym związku, z którego to związku urodziła się, w dniu 23.12.2009r. ich córka – W. Z.. Od 2011 roku S. Z. mieszka i pracuje w N.. Po zakończeniu związku (...) z S. Z., J. L. i S. Z. złożyli w sądach – (...) i (...), wnioski o ustalenie wysokości renty alimentacyjnej, którą S. Z. ma uiszczać na rzecz córki – W. Z.. Powyższe postępowania sądowe toczą się ostatecznie przed sądem (...) i do dnia 22.09.2016r. nie zakończyły się. W trakcie rozmowy przeprowadzonej pomiędzy J. L. a S. Z. w październiku 2015r., S. Z. oświadczył, iż będzie przekazywał J. L. do dnia 10 każdego miesiąca kwotę 600 zł tytułem renty alimentacyjnej na rzecz W. Z..

W okresie od dnia 01.11.2015r. do dnia 22.09.2016r. S. Z. tytułem renty alimentacyjnej na rzecz W. Z. przelał na konto J. L. kwotę 600 zł – w miesiącu lipcu 2016r., a podczas wizyty u J. L. przekazał jej kwotę 100€.

W powyższym okresie J. L. była jedynym żywicielem rodziny, uzyskiwała dochód w wysokości 2700 zł netto, z którego to dochodu utrzymywała siebie oraz dwie córki (w tym W. Z.). Ponadto J. L. spłacała comiesięczną ratę kredytu mieszkaniowego w kwocie 1400 zł oraz opłacała koszty utrzymania mieszkania – w kwocie 1000 zł miesięcznie. J. L. nie otrzymywała żadnej pomocy socjalnej, a w utrzymaniu rodziny pomagali jej rodzice, którzy finansowali W. Z. żywność, ubrania i większe wydatki.

W okresie od dnia 1.11.2015r. do dnia 22.09.2016r. S. Z. utrzymywał stały kontakt z córką W. Z. - dzwonił do niej, robił jej prezenty świąteczne, czasami bez okazji, kupował słodycze.

W okresie od października 2016r. do sierpnia 2017r. S. Z. dokonał 20 przelewów, każdy na kwotę 400 zł oraz 1 przelewu na kwotę 600 zł, tytułem renty alimentacyjnej na rzecz córki W. Z..

(Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego k. 161-162;
- zeznania świadka J. L. k. 3, k. 101-102;
- potwierdzenia wpłat i przelewów k. 19-20, k. 134-135, k. 142-150;
- skrócony akt urodzenia k. 21;
- porozumienie dotyczące kontaktów k. 23-25;
- e-mail k. 33-39, k. 141;
- pismo z (...) k. 53;
- tłumaczenie dokumentów z języka n. k. 166-204)

S. Z. nie był karany sądownie.

(Dowód:

- karta karna k. 230)

S. Z. przesłuchany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, że W. Z. jest jego córką ze związku z J. L., a związek ten konfliktowo zakończył się w 2015 roku. S. Z. opisał, że po roku 2015

uregulowali z J. L. kwestie kontaktów z córką, a podczas mediacji matka dziecka stwierdziła, że kontakty z córką zostaną uregulowane pod warunkiem ustalenia kwestii alimentów. Podejrzany stwierdził, że ustalenia te zostały porzucone, a wstępnie rozmawiali na temat kwoty około 700 zł, ale żadna kwota nie została ustalona. S. Z. stwierdził, że J. Z. wystąpiła do sądu (...) o ustanowienie alimentów i sprawa ta jest w toku, natomiast on wystąpił do (...) sądu w tym przedmiocie. Podejrzany oświadczył, że w okresie od listopada 2015r. do 22.09.2016r. płacił alimenty nieregularnie, a na początku nie płacił, bo kwestia ta nie była uregulowana. S. Z. wyjaśnił, że przekierował (...) świadczenie na dziecko na J. L., lecz ona twierdzi, że nie otrzymuje go. Podejrzany opisał, że w przedmiotowym okresie dbał o kontakty z córką, odwiedzał ją, zabierał na wakacje oraz robił prezenty, a od końca 2016r. zaczął regularnie płacić alimenty w kwocie 400 zł, co łącznie z połową (...) świadczenia na dziecko stanowi ustaloną kwotę alimentów. S. Z. wyjaśnił, że uzupełniał też wpłaty za wcześniejsze okresy i obecnie cała kwota jest uregulowana, stwierdził, że nie uważa, aby jego zachowanie było uporczywe i naraziło córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. S. Z. wniósł o warunkowe umorzenie postępowania wobec niego.

(Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 161-162)

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu po analizie zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego należało uznać, że oskarżony S. Z. dopuścił się czynu zarzucanego mu we wniosku Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd doszedł do powyższego wniosku po analizie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd dokonując ustaleń faktycznych oparł się na częściowych wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach świadka J. L..

Sąd oparł się również na dowodach dokumentarnych.

Jako wiarygodne ocenił Sąd wyjaśnienia oskarżonego, w których opisał on kwestie ustalania kontaktów z córką i wskazał, iż kwestie dotyczące alimentów rozstrzygane są sądownie. Za wiarygodne uznał Sąd także wyjaśnienia oskarżonego dotyczące jego kontaktów z córką i uczestniczenia w jej życiu oraz faktu, iż od końca roku 2016 zaczął regularnie uiszczać na rzecz córki alimenty. W ocenie Sądu powyższe wyjaśnienia są jasne, spójne i logiczne oraz zgodne z zeznaniami J. L. oraz znajdując potwierdzenie w dokumentach, w tym w postaci potwierdzeń wpłat i przelewów.

Za niewiarygodne uznał Sąd wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył on, iż nie dokonał z J. L. ustaleń co do wysokości alimentów. Wyjaśnienia te są oczywiście sprzeczne z zeznaniami J. L., jak również w świetle pozostałych wyjaśnień oskarżonego – niespójne. Oskarżony początkowo twierdził, że kwestia kwoty alimentów nie została ustalona, choćby ustnie, następnie zaś oświadczył, iż wstępnie rozmawiał z J. L. o kwocie ok. 700 zł. Powyższe pozwala na przyjęcie, iż oskarżony posiadał wiedzę o konieczności uiszczania na rzecz córki alimentów w kwocie wskazanej przez J. L..

W ocenie Sądu jako niewiarygodne należy uznać także wyjaśnienia oskarżonego, w którym stwierdził on, że jego zachowanie nie było uporczywe i nie naraziło córki na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co sprzeczne jest z zeznaniami J. L., która opisała, że żywność i ubrania dla córki W. Z. zakupywana była w przedmiotowym okresie przez rodziców J. L., ponadto w okresie tym, oskarżony przekazał na rzecz córki dwie kwoty pieniężne. Zdaniem Sądu zarówno żywność, jak i odzież stanowią podstawową potrzebę życiową, a fakt niemożności zakupu powyższych produktów przez J. L. z uzyskiwanych przez nią dochodów, przemawia za tym, iż zaniechanie oskarżonego polegające na uiszczaniu alimentów na rzecz córki, naraziło ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadka J. L., która opisała w nich okoliczności dokonania pomiędzy nią i oskarżonym ustaleń co do kwestii kontaktów z W. Z. oraz wysokości i terminu płatności alimentów na rzecz córki. Ponadto świadek zeznała, że oskarżony od listopada 2016r. do 22.09.2016r. nie uiszczał alimentów, przekazał jej tylko kwoty – 400 zł i 100€. J. L. wskazała ponadto, jaka jest jej sytuacja materialna oraz oświadczyła, że nie pobiera żadnych zasiłków, a jedzenie i ubrania dla córki W. Z. kupowane są przez jej rodziców. Świadek stwierdziła także, że oskarżony interesuje się córką, dzwoni do niej i daje prezenty. Sąd uznał zeznania J. L. za wiarygodne w pełni, gdyż są jasne, spójne i konsekwentne, ponadto zgodne są z wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz dokumentami, w tym wiadomościami e-mail (w których świadek podnosi kwestie alimentów) oraz pismem z (...).

Sąd uznał, iż wiarygodność ujawnionych dowodów o charakterze nieosobowym z uwagi na ich charakter oraz materię, której dotyczą nie budzi żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony postępowania. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby uprawnione w oparciu o obowiązujące przepisy prawa i jako takie stanowią podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu S. Z. popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, w związku z czym brak podstaw do przyjęcia, aby nie mógł rozpoznać znaczenia swojego czynu lub pokierować swoim postępowaniem.

Sąd uznał, iż oskarżony swoim zaniechaniem wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 209 § 1 kk. Przede wszystkim należy wskazać, iż oskarżony jako ojciec W. Z. zobowiązany jest z mocy ustawy do wykonywania obowiązku opieki poprzezłożenie na jej utrzymanie. Sąd uznał, iż oskarżony swojego zaniechania dopuścił się umyślnie w zamiarem bezpośrednim. Niewątpliwym jest fakt wynikający zarówno z wyjaśnień samego oskarżonego, jak i zeznań J. L. oraz zgromadzonych dokumentów, że oskarżony, mimo dwukrotnego przekazania J. L. pieniędzy na rzecz dziecka, uchylał się w sposób uporczywy spełnienia ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, polegającego na comiesięcznym uiszczaniu kwoty 600 zł na rzecz W. Z., a wysokość której to kwoty została ustalona pomiędzy nim a J. L.. Sąd uznał, iż oskarżony posiadający zatrudnienie, otrzymywał w związku z tym wynagrodzenie, z którego był w stanie dopełnić obowiązku alimentacyjnego wobec W. Z., a nie dopełniał go ze względu na to, że nie chciał tego zrobić, a więc można z całą pewnością uznać, że jego stosunek do tego zobowiązania był negatywny.

Sąd nie miał też wątpliwości co do faktu, że zaniechania S. Z. naraziły W. Z. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Sąd doszedł do takiego wniosku po przeanalizowaniu możliwości finansowych J. L. w świetle jej zeznań i wskazanych w nim ponoszonych comiesięcznych kosztów oraz oświadczenia, iż żywność i odzież dla W. Z., zakupywana była przez rodziców J. L.. Sąd orzekający w niniejszej sprawie stanął na stanowisku Sądu Najwyższego zaprezentowanego uchwale z dnia 9 czerwca 1976r. w sprawie VI KZP 13/75 (OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86), iż niezbędnym jest zabezpieczenie każdemu człowiekowi minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na jego utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania, itp., ale również – odpowiedniego do wieku – zapewnienie mu niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych. Zdaniem Sądu J. L. w przedmiotowym okresie nie posiadała środków materialnych pozwalających jej na zaspokajanie w sposób pełny podstawowych potrzeb życiowych W. Z., a tym samym S. Z. naraził W. Z. na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych.

Ustalając, iż oskarżony S. Z. dopuścił się wskazanego wyżej czynu, Sąd uznał, że zostały spełnione w niniejszej sprawie określone w art. 66 § 1 i 2 kk przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Przede wszystkim, zgodnie z powyższymi ustaleniami należy uznać, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości Sądu, co stanowi jedną z przesłanek zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Wskazać należy ponadto, że przypisany oskarżonemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 2 lat (zgodnie z treścią art. 209 § 1 kk obowiązującą w czasie popełnienia przez oskarżonego czynu), co zgodnie z treścią art. 66 § 2 kk pozwala rozważać zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zdaniem Sądu spełnione są również pozostałe przesłanki zastosowania przedmiotowej instytucji. W szczególności S. Z. nie był uprzednio karany – ani za przestępstwo umyślne, ani za jakiegokolwiek inne. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że nawet pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa, zaś przypisany mu czyn stanowi jedynie niechlubny epizod w jego życiu. Okoliczność ta wynika w szczególności z faktu, że oskarżony w przedmiotowym okresie był i nadal jest zaangażowany w życie córki W. Z. – utrzymuje z nią stały kontakt telefoniczny, robi prezenty, opiekuje się nią przez miesiąc w okresie wakacji, a przebywając w (...), odwiedza córkę. Podkreślenia wymaga również to, iż oskarżony dokonał zaległych wpłat tytułem ustalonych alimentów, a ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony regularnie uiszcza alimenty na rzecz W. Z..

Zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do zgłoszenia zastrzeżeń odnośnie dotychczasowego trybu życia oskarżonego oraz ich właściwości, a prognoza kryminologiczna względem oskarżonego jest zdecydowanie pozytywna. Niezbędnym jest zaznaczenie, iż pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej W. Z. nie sprzeciwił się warunkowemu umorzeniu postępowania karnego wobec S. Z..

Na podstawie ustalonych okoliczności sprawy Sąd uznał również, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, co jest konieczne dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Odnośnie kwestii winy oskarżonego wskazać należy, iż oskarżony wprawdzie działał umyślnie, w formie zamiaru, jednakże na uznanie, że stopień winy oskarżonego nie jest znaczny, ma wpływ fakt, iż w przedmiotowym okresie oskarżony nie wykazał negatywnego nastawienia do obowiązku opieki nad córką – utrzymywał z nią kontakt, ponadto robił prezenty w postaci przydatnych córce przedmiotów. Z kolei stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu należy uznać za nieznaczny przede wszystkim z uwagi to, iż okres przez jaki oskarżony zaniechał obowiązku alimentacyjnego był stosunkowo krótki – trwał około 11 miesięcy, natomiast finalnie po dniu 22.09.2016r. oskarżony uiszczył zaległe alimenty na rzecz W. Z..

Fakt ukarania oskarżonego nie odniósłby, zdaniem Sądu, lepszych efektów, niż zastosowanie przedmiotowego środka probacyjnego. Warunkowe umorzenie postępowanie wobec niego stanowi wystarczającą w chwili obecnej przestrożę. Jeśli oskarżony nie skorzysta z tej szansy, wówczas nastąpi podjęcie postępowania karnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec S. Z., ustalając okres próby w najniższym wymiarze jednego roku, który w ocenie Sądu będzie wystarczający dla skontrolowania, czy oskarżony nie dopuści się ponownego naruszenia porządku prawnego.

Aby jednak czyn nie pozostał w odczuciu oskarżonego jako bezkarny, Sąd wymierzył od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej W. Z. nawiązkę w wysokości 1200 zł.

W oparciu o przepisy wskazane w punkcie III wyroku Sąd zasądził od oskarżonego S. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. L. kwotę 516,60 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, a w oparciu o przepisy wskazane w punkcie IV wyroku Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G. , dnia 09.05.2018r.